

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 11117

гр. София, 13.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 177 СЪСТАВ, в закрито заседание на тринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ

като разглежда докладваното от НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ Частно гражданско дело № 20241110112196 по описа за 2024 година намери следното:

Производството е по реда на чл. 411, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 118 ГПК.

Подадено е заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от „Ф и к“ ООД срещу К. Ю. Д и „В ПВ“ ЕООД.

Съгласно правилото на чл. 411, ал. 1 ГПК (Изм. - ДВ, бр. 42 от 2009 г., бр. 50 от 2015 г., доп., бр. 86 от 2017 г., бр. 100 от 2019 г.), заявлението се подава до районния съд по постоянния адрес или по седалището на длъжника, който в тридневен срок извършва служебна проверка на местната подсъдност. **Заявление срещу потребител се подава до съда, в чийто район се намира настоящият му адрес, а при липса на настоящ адрес – по постоянния.** Ако съдът прецени, че делото не му е подсъдно, той го изпраща незабавно на надлежния съд.

От извършена справка НБД „Население“ се установява, че длъжникът Любка Станкова Пенчева е с постоянен и настоящ адрес в гр. Варна.

При извършена служебна справка на основание чл. 23, ал. 6 ЗТРРЮЛЦ се изяснява, че длъжникът „В -ПВ“ ЕООД е със седалище и адрес на управление в

В обстоятелствената част на заявлението за издаването на заповед за изпълнение, заявителят твърди, че вземането по отношение на длъжника е възникнало въз основа на Договор за потребителско кредит.

По отношение на длъжника – юридическо лице, заявителят поддържа, че с договор за встъпване в дълг, дружеството длъжник било встъпило в дълга по Договор за потребителски кредит, за което било поело солидарна отговорност.

Съгласно разпоредбата на чл. 113 ГПК (в сила от 07.08.2018 г.) исковете на и срещу потребители се предявяват пред съда, в чийто район се намира настоящият адрес на потребителя, а при липса на настоящ адрес – по постоянния, като по арг. от чл. 119, ал. 3 ГПК в случаите по чл. 113 ГПК съдът следи служебно за местната подсъдност на спора.

В съдебната практика е възприето разбирането, че разпоредбата на подсъдността при потребителските отношения намира приложение за всички спорове между потребител и доставчик, свързани със съществуващия между тях договор, включително и с наличието или не на задължения по него. Изрично се приема, че физическото лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, както и физическото лице, което като страна по договор действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност не губят качеството си потребител, когато търсят защита на правата си на извъндоговорно основание (вж. Определение № 160 от 30.03.2017 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1101/2017 г., IV г. о.). Последователно се споделя и разбирането, че подсъдността по потребителски дела е приложима и в случаите, когато се търси защита на извъндоговорно основание, респ. чрез предявен отрицателен установителен иск за установяване на липсата на задължения (вж. Определение № 574/13.11.2012 г. по ч. гр. д. № 427/2012 г. на ВКС, I г. о., Определение № 241 от 05.04.2013г. по ч.т.д. № 1395/2013г. на ВКС, II т.о. и др.). Имало е повод да се отбележи изрично и това, че местната подсъдност по потребителски спорове намира приложение и в случаите, когато се претендира връщането на платена сума, като платена на отпаднало основание, обоснована със специалната защита, предвидена за потребители (вж. Определение № 214 от 15.03.2010г. по ч.т.д. № 173/2010г. на ВКС, II т.о.). **Следователно, единствено основанието, от което произтичат отношенията между страните, е от значение за качеството потребител на едно физическо лице, респ. за приложението на чл. 113 ГПК и чл. 411 ГПК (така вж. Определение № 18 от 16.01.2020 г. по ч. т. д. № 2502/2019г. на II т. о. на ВКС).**

В случая е без значение, че принципно би могло да се обоснове приложението на множество подсъдности (вж. чл. 116 ГПК), релевантно за потребителската защита в заповедното производство, а и с общия исков процес. От значение е, кой или кои са правопораждащите факти на правоотношението – в случая твърденият договор за потребителски кредит. Ето защо, последващите юридически факти, които не изменят правоотношението, а добавят ново такова – в процесния случай договор за встъпване в дълг, не могат да лишат потребителя от защитата, която законът предвижда, тъй като в противен случай, ще се засегне и принципът на ефективност на правото на ЕС, което предвижда минимална хармонизация на потребителската защита в ЕС. Тоест в светлината на принципа на ефективност, може да се изтъкне и аргументът, че ако се позволи, чрез последващи действия, вкл. такива при който потребителят не участва – както е в процесния случай договор между кредитора и трето лице за встъпване в дълг, то би се достигнало до практическото обезсмисляне на потребителската защита, част от която са правилата за местната подсъдност в заповедното производство и общият исков процес, поради обстоятелството, че ищецът или заявителят винаги ще могат да „заобиколят“ релевантни разпоредби, ползвайки наличието на множествената местна подсъдност и то по начин при който потребителят практически не може да направи нищо, тъй като не е страна по договора за встъпване в дълг. Този аргумент има и още едно обективно проявление, тъй като съгласно чл. 117, ал. 3 ГПК, договор за избор на съд по искове на потребители и по трудови спорове поражда действие само ако е сключен **след възникването на спора**. Тоест, логиката на законодателя е, че ако потребителят решава да се откаже от предоставената

му защита (от процесуална гледна точка), то това може да стане, **но само след възникването на спора при изрично уговорена договорна подсъдност.**

С оглед изложеното, настоящият съдебен състав намира, че производството не е местно подсъдно на Софийският районен съд, а на Районен съд – гр. Варна, поради което същото следва да бъде прекратено и изпратено по местна подсъдност.

Така мотивиран, Софийският районен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по ч. гр. д. № 12196/2024 г. по описа на СРС, II Г. О., 177^{ми} състав.

ИЗПРАЩА делото на основание чл. 411, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 118 ГПК, по местна подсъдност на Районен съд – гр. Варна.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО може да бъде обжалвано в едноседмичен срок от връчването на заявителя с частна жалба пред Софийски градски съд.

Препис от определението да се връчи на заявителя!

Съдия при Софийски районен съд: _____